

TÁBOROVÝ ŘÁD

Bezpečnost

Každý se na táboře chová tak, aby nedocházelo ke škodám (na zdraví, na věcech): je na sebe opatrný; nemanipuluje s cizími věcmi bez vyzvání; vhodně se obléká a poslechne výzvu k přizpůsobení svého oděvu; před hrami dává pozor při vysvětlování; poslechne hned napoprvé – nemusí se mu nic říkat dvakrát; používá ochranné pomůcky; po použití toalety si myje ruce mýdlem; veškerý odpad hned odnáší do označených košů. Každý má otevřené oči a dívá se, jestli něco nehrozí i druhému. Každý má povinnost poskytnout první pomoc, pokud je někdo zraněn. Jak je to jen možné, je povinnost ke zraněnému přivolat pomoc – to znamená zdravotníka. O jakémkoli zranění se musí hned dozvědět i vedoucí tábora. Každý má povinnost oznámit zdravotníkovi své znamení nebo příznaky nemoci. Když se nějaká věc pokazí nebo zničí, je třeba to hned hlásit (vedoucímu). Cokoli cenného si táborník může nechat uschovat (řekne vedoucímu).

K čemu potřebuje táborník dovolení (pověření) vedoucího:

- k zacházení s ohněm
- k používání elektrických spotřebičů krom vlastních (například nabíječka, fén)
- k používání společného sportovního vybavení
- k opuštění tábora (třeba na procházku nebo kvůli nějakému úkolu); družiny i jednotlivci se vždy při opuštění tábora zapíší do knihy odchodů

K čemu potřebuje táborník vždy přímou asistenci vedoucího:

- ke koupání ve vodě
- k používání ostrých nástrojů (nůž, sekyra, ruční pila)

Přísný zákaz (pro každého; porušení má za následek napomenutí a při hrubém porušení případně i odjezd z tábora):

- opuštění tábora bez souhlasu (vedoucího u táborníků, hl. vedoucího u personálu)
- kouření a užívání návykových látek na táboře
- pití alkoholických nápojů u dětí a opilství u dospělých
- sprostého mluvení
- manipulace s ohněm mimo daný program (přísný zákaz ohně v lese)
- chodit na zdravotní izolaci krom případů, kdy dá k tomu pokyn zdravotník
- nočních „dobrodružství“ (tj. porušování nočního klidu)
- brát druhému jídlo nebo mu do něj něco dávat
- posmívání, zesměšňování, zastrašování, ubližování

Koho mám poslouchat?

Táborník poslouchá vedoucí (praktikanti, instruktoři, vedoucí) a další dospělé a také svého rádce, nebo jím pověřeného člena družiny. Vedoucí jsou během tábora na místě rodičů dítěte. Hlavní slovo má hlavní vedoucí.

Co když se mi něco nelíbí?

Pokud je potřeba něco opravit, napravit, vyřešit, zeptej se rádce. Umí rozhodnout, jestli na to stačí sám nebo ne. Pak pomůžou vedoucí. Ale s čímkoli, zvláště s tím, co tě trápí nebo štve, můžeš hned přijít za vedoucími, klidně i za vedoucím tábora. Budou to s tebou řešit v soukromí a vynasnaží se pomoci. Každý má povinnost vedoucímu tábora sdělit, pokud by byl svědkem toho, jak je někdo jiný zesměšňován, zastrašován, je mu ubližováno.

Soukromí

Jsme rádi spolu a přece každý potřebujeme svůj koutek. Abychom si vzájemně neubližovali, všichni ctíme základní společenská pravidla:

- Nikdo bez dovolení nebere věci druhého. Nesahá na jeho mobilní telefon, deník, dopisy, hudební nástroj.
- Každý musí mít úplné soukromí na toaletě: Nikdo na něj přítom nepokřikuje, neobtěžuje ho. V prostoru toalet je jen ten, kdo jej používá k danému účelu – čekáme venku.
- Stejně tak při sprchování musí mít každý soukromí – je ve sprše sám, nikdo mu tam nesmí stříkat vodu, manipulovat s jeho oblečením.
- Naprosté soukromí musí být také v ambulančním stanu (čekáme v diskrétní vzdálenosti).

Není zásahem do soukromí požadavek, aby hlavní vedoucí zkontroloval obsah balíku, který dojde táborníkovi. Děje se tak spolu s táborníkem.

Denní program

Aby nám na táboře bylo dobře a všechno jsme stíhali a pěkně si užili, musí každý respektovat program dne, který stanoví hlavní vedoucí. Některé události se každý den opakují (budíček, nástup, stolování), některé se obměňují. V některý čas je pro každého přesně naplánovaný program, v jinou dobu je volno.

Chováme se k sobě zdvořile

Možná to zní jako zbytečné pravidlo, ovšem víme skutečně, co obnáší?

- Ráno se zdravíme. A to nejen v družině, ale i s dalšími táborníky a vedoucími.
- Nechybí nám úsměv – vždyť někdo může být smutný a lhostejnost by ho zranila.

- Dbáme o svůj zevnějšek – nenosíme špinavé oblečení, používáme hřeben.
- Pokyn vedoucího se poslechne hned napoprvé. Abychom neměli z tábora vojenské ležení, kde se pokřikuje a jedni válčí s druhými.
- Neskáčeme si do řeči, zvláště ne tehdy, když něco řeší dospělí.
- Děláme radost rodičům – píšeme dopisy a myslíme na to, co jim při tom udělá radost a co ne.
- Nepoužíváme mobilní telefon při společných programech a při stolování.
- Zachováváme mlčení v době od večerky do budíčku. Nejnutnější si sdělujeme šeptem.

Náš tábor

Když chceme hrát zajímavé hry, chodit bosky, mít sladkosti, nesmíme si to sami pokazit. Úzkostlivě dbáme, aby se na tábořiště nedostaly ostré předměty a střepy. Uklízíme do koše papírky a drobné odpadky, co někomu vypadly. Uklízíme všechny věci na jejich místo.

V přírodě se chováme ohleduplně a opatrně.

Zeptej se na cokoli, co je ti nejasné, některého vedoucího. Rádi Ti vše vysvětlíme.

Tábor Berušek, 5. července 2011